

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113396272/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

imellem virrede han med Hovedet, saae bi-stært ud for sig og bevægede Læberne som om han talte; gestikulerede derhos med den ene Haand, ivrigere og ivrigere, indtil han kom til at trumfe i Bordet; saa faldt han sammen igjen med et forskrækket Blik over paa Erik Grubbe. Endelig da denne var kjørt aldeles fast i Skildringen af en over al Maade enfoldig Kokkedreng, fik Præsten sig rejst op og tog paa at tale med en dump, høitidelig Røst.

„Sandelig,“ sagde han, „sandelig! jeg skal vidne med min Mund — med min Mund — at I er en Forargelse og en Forargelsens Gjenstand — det var Jer bedre, I blev kastet i Havet — sandelig! med en Møllesten og to Tønder Malt, — to Tønder Malt dem skylder I mig, det vidner jeg høitideligen og med min Mund, — to topfulde Tønder Malt i mine egne nye Sække, — for det var ikke mine Sække — aldrig i Evighedens Rige — det var Jeres egne gamle Sække og mine nye, dem beholdt I — og det var bedærvet Malt, — sandelig! se Ødelæggelsens Vederstyggelighed og Sækkene høre mig til og jeg vil betale — Dommen hører mig til, siger jeg. — Skjælver I ikke i Eders gamle Ben — I gamle Skjørlevnere! — kristeligen skulde I leve — er det kristelig at leve med Ane Jensdatter og lade hende snyde en kristelig Sognepræst? — I er en — I er en — kristelig Skjørlevnere — ja —.“

Erik Grubbe havde ved Begyndelsen af

Præstens Tale smilet over hele Ansigtet og venskabeligt rakt sin Haand ud imod ham over Bordet, senere stødte han ud med Albuen som for at puffe en usynlig Tilhører i Siden, at han skulde se, hvor ubetalelig drukken Præsten var, men omsider maa han have faaet et Slags Forstaaelse af Talen; thi han blev med Et kridhvid i Ansigtet og tog Tudekanden og slængte mod Præsten, der tumlede baglæns over i Stolen og fra den gled ned paa Gulvet. Det var dog kun af Forskrækkelse, han faldt, thi Kanden naaede ham ikke, den blev liggende ved Randen af Bordpladen; Indholdet drev over hele Bordet og randt i smaa Strømme ned paa Gulvet og paa Præsten.

Lysset var brændt ned i Stagen og flakkede, saa der snart var lyst i Værelset, snart saa mørkt, at den blaa Dugning saae ind igjennem Vinduerne.

Endnu talte Præsten. Det ene Øjeblik var hans Røst dyb og truende, det andet pibende og næsten klynkende.

„Der sidder I i Guld og Purpur og jeg ligger her og Hundene slikke mine Saar — og hvad lagde I i Abrahams Skjød? — hvad Offer gav I? — I lagde ikke en Sølvotteskilling i den kristelige Abrahams Skjød. — Og nu pines I svarligen — men Ingen skal dyppe sin Finger i Vand for Jer,“ og han slog med Haanden i det spildte Øl, „men jeg vasker mine Hænder — begge to — jeg har advaret Jer, — hi, — der gaar I — ja, der gaar I i